

kommer mig, at den Alderdomsunderstøttelseslov, man i Øjeblikket har, i Virkeligheden er bygget over de Forhold, man har taget ud af Fattigloven, nemlig en første Klasses fattige. Saa har man i Stedet faaet Tilgang fra anden Side, nemlig ved den Ændring, som senere er vedtaget, ganske særlig i 1908, hvorved man har tilført første Klasses fattige en hel Del Personer, de samme, som er nævnte iden da vedtagne Ændring. Det er saare naturligt, at en saadan Ændring som den nu foreslaaede fremkommer, synes jeg, en Ændring, som først og fremmest tager Sigte paa at hjælpe de Mennesker, der, som jeg sagde før, er ramte saa haardt af Ulykken. Men dernæst synes det mig ogsaa, at det rent samfundsmæssigt set er en gavnlig og formaalstjenlig Ændring, man her kræver indført. Jeg tror det; for er der nogen Mennesker, der er ærekære, er det først og fremmest den Slags Mennesker. Og det fremgaar da ogsaa ganske tydeligt af de Bilag, som følger med det forelagte Lovforslag. Naar man gennemlæser dem, vil man se, at man fra disse Folks Side netop peger paa, hvor uendelig ærekære de er. De vil meget nødig henregnes til anden Klasses Borgere. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et ganske lille Punkt i en Følgeskrivelse til Indenrigsministeren. Der gengives deri en Resolution, som er vedtaget paa et af Repræsentantskabet for „Dansk Blindesamfund“ afholdt Møde, og det hedder deri: „Vi undertegnede Repræsentanter, som alle er blinde, skal herved ikke undlade at udtale, at med det Kendskab, vi har til vore Kammerater, er det vor bestemte Opfattelse, at den blinde næsten uden Undtagelse er øm om sin Ære og kun nødtigt viser Omverdenen, at hans Invaliditet kuer ham i Kampen for Tilværelsen. Naar der da nu mellem de blinde er et levende Ønske oppe om, at Samfundet ad Lovgivningens Vej skal søge at komme dem til Hjælp, saa er dette Ønske fremtvunget af den haardeste Nød.“ Der er ganske sikkert ingen Tvivl om, at saaledes er Forholdet. Hvis den Ændring, her er Tale om, bliver vedtaget, vil netop den Ærekærlighed, som er kommet til Orde i denne Skrivelse, i nogen Grad ske Fyldest. Det forekommer mig derfor samfundsmæssigt set at være fuldkommen rigtigt og samfundsnyttigt, at man foretager denne Ændring. Der er ikke Tvivl om, at den Følelse, som besjæler alle normale Mennesker, og som bestaar i Glæden ved at kunne erhverve eller i alt Fald delvis erhverve det nødvendige til sit eget og Familiens Ophold, i høj

Grad ogsaa besjæler de Mennesker, der er berøvede Synet; men i det Øjeblik man gaar over til at give dem en Understøttelse, som berøver dem de borgerlige Rettigheder, som alle andre er i Besiddelse af, vil de føle det stærkt og paa en saadan Maade, at deres Lyst til at arbejde i høj Grad vil svækkes, og det vil samfundsmæssigt set betyde overordentlig meget. Jeg tror derfor, at den Ændring, her søges indført, ikke alene gavner de blinde, men at den samfundsmæssigt set er overordentlig heldig, thi utvivlsomt er, som jeg sagde, Trangen til at være første Klasses Borger lige saa stor hos de Mennesker, der er ramte saa haardt af Skæbnen, som hos andre Mennesker, ja, maaske i mange Tilfælde større.

Om det, som det ogsaa er fremdraget af andre ærede Medlemmer, vil være rigtigt at begrænse den her omtalte Ændring til at gælde de blindes Kreds, er selvfølgelig et Spørgsmaal, som er i høj Grad berettiget. Jeg skal ikke komme dybt ind herpaa, men det forekommer mig, at der for een Klasse Mennesker nemlig de tuberkuløse Vedkommende er et Spørgsmaal, som i en nær Fremtid maa løses. Jeg havde for en Tid siden en Samtale med en Læge ved et Sanatorium, han gjorde stærkt gældende, at hvis man ikke kunde udstrække Hjælpen længere end til det Tidspunkt, da Patienterne forlader Anstalten, var Hjælpen i mange Tilfælde frugtesløs. Man kunde paa den Maade afhjælpe den øjeblikkelige Nød, men i Virkeligheden var det netop, naar Patienterne kom ud af Sanatoriet, altsaa i Rekonvalescenstiden, særlig hvis det var et Forsøg, det gjaldt, yderst nødvendigt for dem at faa den kraftige Kost og gode Pleje, som nu engang skal til, for at de kan blive fuldstændig restitueret. Det synes mig derfor ret naturligt, at det Spørgsmaal rejser sig, om man ikke skulde udvide denne Ændring til at gælde ogsaa paa dette Omraade. Det har imidlertid Ministeriet ikke ment, og jeg indrømmer, at det vil have sine store Vanskeligheder at træffe den rette Begrænsning.

Der bruges i det foreliggende Lovforslag som Betegnelse for en vis Klasse af de omhandlede syge Mennesker Ordet „Idiot“. Det er indsat i Fattigloven af 1891 — det stammer maaske fra tidligere Tider, det har jeg ikke undersøgt —, det gaar igen i Ændringen af 1908 og forekommer ogsaa i det foreliggende Lovforslag. Dette Ord synes jeg er meget stygt, jeg skal villigt indrømme, at der maaske ligger en Realitet i Ordet, men det forekommer mig alligevel, at det er et meget